

JÁNOSY ISTVÁN

SOMLAI BORDAL

(Újra csak Horatius)

Vekerdink ragyogó, kedves ajándoka,
 hűvös somlai bor, mely keserűn nemes
 ízével babonáz, magad
 add innom, noha csöndesen,

mértékkel, hisz a kor többre nem engedi.
 Kedveském kezeit fogva a képzelet
 héjjáztassa röpívét:
 meddig él e viharszedett

nép új századon át, ha csak a mának él,
 s nem kíván gyereket: hajtja a kényelem
 rózsáját leszakítani,
 mit, gyönyört, hoz a pillanat.

Épít nagy palotát, s hogy ki öröklí azt,
 már rá sem hederít, fő, hogy a külszín és
 mázsás vaskerítés az
 trombitálja ki státuszát.

Parkokban gyerekek helyt csak a fajkutyák
 száguldoznak úton hagyva bűdös nyomuk,
 hajlék nélküli pár zsong
 lomb-árnyait padok rejtekén:

majd kórházi kuka nyeli a foetusát.
 S végül egyre fogyunk. Mindenik évben egy
 nagyváros tűnik el, s jobb
 sorban sem bizakodhatunk.

Mennyi szellemi kincs sűrűl a római
 eltűnt Végzet után, mennyi titok-csodát
 rejt a magyar viharos múlt -
 vajh ki lesz, aki őrizi?

Épül-e még valaha bíbor-arany himű
 könyvtár, melyről elébb Jékely álmodott,
 melyben Corvinus és Zrínyi,
 s Bethlen árnya bolyong, s éber a szelleme?

Nyelvünk holta után őrzik-e századok
 féltőn még a nyomunk? Hosszú kereszfutunk
 gyötrő földrezuhantát
 költő zengi-e egykoron?

Non omnis moriar-mondhatom-é, hiszen
 minden szellememet rejtí e nyelv tüze?
 Néki adtam erőm ingyen ajándokul,
 s addig él, míg e nyelv virul.